

πάνθηρ, θύρσος, κερκίς, κύμβαλον, γαρ-
δέλι, φάσσα, ὁ ψάρ.

ψάμμος, ψέλλιον, δάς, δαλματός, συγκα-
θίζω, σάγμα.

ρύγχος, ῥόγχος, κνίδη, κνώδαλον, βρῶμα,
θλάσις, θρίδαξ, τμῆσις, γλίνη, χλαμίς.

αὐτὸ τὸ παιδί ηὔξησε πολὺ.

σκνίψ, ἄσθμα, ἰσθμός, ἰσχύς, πλάστιγξ.
φλέψ, σφήξ, σκνίψ, σφύγξ, στρίγξ, σφιγκτήρ.

στρόφιγξ, ἀγχίνοια, φόρμιγξ, θρίξ, φλέγ-
μα, τζαμί, τσίτσα, ταράντζα, τσούζει, οἱ
γκρινιάριδες.

4. Μ. Βρατσάνος*.

‘Υἱδίον θὰ εἶπη χοιρίδιον’ εὔς θὰ εἶπη εὐγενής

ἶον, νινί, ὄνον.

ὕνι, ὕνιον, σῦς, ὁ σῦς, σύ, σός, ὄσος,
ὄνος, ὁ ὄνος.

ῥίς, ἡ ῥίς, ῥίς, ῥις, ὄρος.

τυρός, ὁ τυρός, τυρί, τὸ τυρί, τόνος, ὁ
τόνος, νότος, ὁ νότος, σῖτος, ὁ σῖτος.

πῦρ, τὸ πῦρ, ποτόν, τὸ ποτόν, πόνος, ὁ
πόνος, τόπος, ὁ τόπος.

Αἶξ, αἱ αἶγες, εἰκών, ἔχασα δύο διώβολα.

ἡ ἀλογόμυια, καθαρᾶ τῇ καθαρᾶ, ἡμέρα

* Μ. Βρατσάνου, Ἑλληνικὸν ἀλφαριθμητάριον, μέρ. Α', ἐγ-
κριθὲν ἐν τῇ διαγωνισμῷ ἐπὶ πενταετίαν ἐλευθέρως εἰσαγόμενον
κατὰ τὸν τελευταῖον νόμον τοῦ 1914. Σιδέρης 1915.

τῇ ἡμέρᾳ, κήπῳ, χύνε ὕδωρ τῇ αὐλῇ, ἐν τῷ
κήπῳ εἶναι ὕδωρ.

τὸ ναῖδιον ὕτιδιον θὰ εἶπη χοιρίδιον,
γουρουνάκι.

ἡ ψυχὴ εἶναι ἄϋλος, εὖς θὰ εἶπη εὐγενής.
τὸ ἰγδίον, ἡ ὕσπληξ, Ψωφίς, Ψυττάλεια,
Ὀλίαρος.

Ἡ Κῶς εἶναι πατρίς τοῦ Ἰπποκράτους.
Ἀμα οἱ τέττιγες ἀρχίζωσι νὰ τραγωδῶ-
σιν, ἀρχίζει τότε καὶ τὸ θέρος.

5. Α. Μακρυναῖος*.

Ὁ ταῶς καὶ ὁ θῶς.

ἶον.

ἶα, ἶον, ἶα.

ὕνι, ἶα, ἶον.

ῶόν, ῶά, ὕνι, ἶα, ἶον.

ῶτα, νῶτα, τὰ ῶτα, τὰ νῶτα, τὰ ῶά.

παπί, ποτά, τὸ παπί, τὸ ὕνι, τὰ ποτά, τὰ
ποτά, πίνω, πονῶ.

ὀθόνη, ὦνια, νόσημα, καλύβη ῥυπαρά, ζί-
ζυφα, ἄσπρα.

ταῶς, ἡῶς, ἥρωες, βόες.

ἡ αἰῖξ μηκᾶται, αἱ μυῖαι μολύνουσι τὰ
φαγητά.

σῆσαμον, κηφήν, μήκων, πυρήν, πελεκάν.

θῶς, ζίζυκας, ἄψις, ῥίς.

* Α. Μακρυναίου, Ἑλληνικὸν ἀλφαριθμητικόν, τεύχ. Α'.
ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας. Σιδέρης 1916.

ῥίς λέγεται ἡ μύτη.
ὁ σῦς λέγεται καὶ χοῖρος.
λέβης, ἀιμιγής.
βήξ, γύψ, ἥπαρ, ὄναρ, ἀνὴρ, πατήρ, πῦρ,
ὕδωρ
μήτηρ, πάτερ, τὸ ἥπαρ εἶναι μέλαν, τὸ
πῦρ καίει.
παῖς, βοῦς, πήχεις, χεῖρ, ὁδούς, νοῦς,
χοῦς.
ὄφεις, ἱερεύς, βασιλεύς, βαφεύς, γονεύς,
ναῦς, οὐδεῖς.
ἡ ἄρρην νῆσσα εἶναι ὠραία.
ἀλτήρ, ἀλγῶ, γραφεύς, ἔλξις, πρίων,
πρηνής.
τὰ κάρβουνα λέγονται καὶ ἄνθρακες.
οἱ γεωργοὶ τὸ θέρος λικμῶσι τὸν σῖτον.
ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἡ γῆ καὶ τὰ ἄστρα
εἶναι στρογγύλα.
ὁ Ξενοφῶν ἦτο σοφὸς ἀνὴρ.
ὁ Σόλων ἦτο σοφὸς ἀνὴρ.
ἡ Ὠλίαρος εἶναι νῆσος.
ἡ σελήνη λέγεται καὶ φεγγάριον.

6. Τὸ Κράτος 1910*.

“Ὅταν ὁ σαλπικτὴς ἔχη συνάγχην. . . .

ἴα.

ὦά, ἴα, ὦά.

ζῶα, ἴα, ὦά, ζῶα.

* Ὁ Ἄλφαβητάριον κράτους 1910. Ἑλληνικὸν ἀναγνωσματοῦν ἀποτελεσθὲν ὑπὸ τῆς Ἀπὸ Κριτικῆς ἐπιτροπείας τῶν διδασκτικῶν βιβλίων τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐκ τῶν ὑπ’ αὐτῆς ἐγκριθέντων ἀναγνωσματοῦν. Μαντζαβελάκης 1910.

7. Τὸ κράτος 1914*.

... , ... ἢ ὅταν τοῦ πονῆ ὁ λάρυγξ, δὲν
ἤμπορεῖ νὰ σαλπίσῃ.

γάτα.

τί γάτα! τί γατί!

ζῶα, τὰ ζῶα· τί ζῶα! τί γάτα! τί γατί!

τί ζῶα, τί γάτα! τί μάτι! τί γατί!

πωπῶ! τί παπί! τί ζῶον! τί μάτι.

πωπῶ! πανί, τὸ πανί.

ῥάσο, ῥάσα, παπᾶ, τί σῶμα! τί ῥάσα!

χήνα χωλή, πόδι χωλό, ὄχι λάχανα, νὰ
μία χωλή χήνα! νὰ τὸ σῶμα! νὰ τὸ χωλό
πόδι! μὴ φάγῃ τώρα τὰ λάχανα; ὄχι.

κότα ρόκα φακὴ καλὴ νὰ κάμῃ—νὰ μία
κότα καλή!—τί νὰ φάγῃ, νὰ φάγῃ φακὴ,
ρόκα, λάχανα—πωπῶ! πόσα φαγητά.

μέρα μέση πέρα δέκα νέα ἔχω ἔλατα
μεγάλα ὑψηλά γεμάτα ρητίνη φέρετε.

νὰ μέρη μὲ ἔλατα! φυτὰ τὰ ἔλατα πόσο
ὑψηλά! ρητίνη μέσα—ἔχετε ἔλατα;—ἔχω
δέκα νέα, ὄχι πολὺ μεγάλα φέρετέ με πέρα
σὲ μέρη γεμάτα ἔλατα.

εὐζῶνοι εὐμορφοὶ χορεύουν, δὲν ἡξεύρουν
νὰ ἱππεύουν, μετὰ τὸ γεῦμα.

πεύκη, λεύκη, χορευταί, ἱερεὺς.

* * Ἀλφαβητάριον (κράτους) 1914, ἐγκριθέν διὰ τὴν τε-
τραετίαν 1914-1918. Μαντζαβελάκης.

ἤρρε, ἤρραν, ἠύλησε, ἠύλησαν, ἠύχθη, ἰδέτε με-
ρικοὺς εὐζώνους κάτω ἀπὸ τὰς πεύκας καὶ τὰς λεύκας·
μετὰ τὸ γεῦμα των ἤρχισαν νὰ χορεύουν· εἰς ἐξ αὐ-
τῶν ἤρρεν ἓνα αὐλὸν καὶ ἠύλησεν· ὁ ἱερεὺς τοὺς εἶδε
νὰ χορεύουν καὶ τοὺς ἠύχθη· οἱ εὐζωνοὶ εἶναι καὶ
γενναῖοι καὶ καλοὶ χορευταί· ἤξεύρουν καὶ νὰ πολε-
μοῦν ἄφοβα καὶ νὰ χορεύουν εὐμορφα· μόνον νὰ ἱπ-
πεύουν δὲν ἤξεύρουν· εὐζώνους δὲν θὰ ἴδῃς εἰς τὰς
ἀγυιάς, ἀλλ' εἰς τὰ ὕψηλά βουνά.

Ζωὴ Βασιλάκου, Σοφία Δημουλᾶ, Ξανθοῦλα Λυ-
κίδου, Ὑπατία Μεταξᾶ, Ξένη Φιλικοῦ, Ἄννα Θέμου,
Γεωργία Νικήτα, Εὐθυμία Ψαρᾶ, Ῥωξάνη Χαρίτου,
Ὠριγένης καὶ Σάββας Ξενοφώντος. Ἡ ζωὴ Βασιλά-
κου, ἡ Σοφία Δημουλᾶ, ἡ Ξένη Φιλικοῦ, ἡ Ὑπατία
Μεταξᾶ καὶ ἡ Ξανθοῦλα Λυκίδου εἶναι φίλαι. Πάντοτε
θὰ τὰς ἴδῃς μαζί. Ἰδίως ἀρέσει εἰς αὐτὰς νὰ περιπα-
τοῦν μαζί. Καποτε καλοῦν καὶ ἄλλας φίλας των, τὴν
Ἄνναν Θέμου, τὴν Γεωργίαν Ψαρᾶ καὶ τὴν Ῥωξάνην
Χαρίτου. Τότε ἀρχίζουν νὰ παίζουν νὰ φάλλουν καὶ νὰ
χορεύουν. Μόνον ἡ δυστυχὴς Σοφία δὲν δύναται νὰ
χορεύῃ καὶ νὰ πηδᾷ, ὅπως αἱ φίλαι της. Εἶναι χολή.
Τὸ Σάββατον ἐκάλεσαν καὶ τὸν Ὠριγένην καὶ τὸν Σάβ-
βαν, τοὺς υἱοὺς τοῦ κυρίου Ξενοφώντος Δημουλᾶ καὶ
ἠύλησαν. Ὠραῖα πολὺ αὐλοῦσι τὰ παιδία ταῦτα.

Οἱ σαλπικταὶ ἔχουν καὶ σάλπιγγας καὶ λόγχας.
Μὲ τὰς σάλπιγγας σαλπίζουν μὲ τὰς λόγχας λογχίζουν.
Ὠραῖα σαλπίζει ἡ σάλπιγξ, ὅταν ὁ σαλπικτὴς εἶναι
γυμνασμένος. Ὅταν ὁμως ἔχη συνάγχην, ἢ ὅταν τοῦ
πονῇ ὁ λάρυγξ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ σαλπίσῃ. Σδῆνει ἡ
φωνή του, τότε δὲν συγχωρεῖται νὰ σαλπίζῃ.

Αἱ νεώτεραι δίφθογγοι καὶ οἱ ξενικοὶ φθόγγοι τσ καὶ τζ.

Εἰς τὸ φράκτη τοῦ ἀμπελιοῦ ἐφύτρωσε μιὰ ἄγρια
τριανταφυλλιά. Ἦτο μιὰ ἀγριοτριανταφυλλίτσα γεμάτη
ἀπὸ μικρὰ καὶ ἔμμορφα τριανταφυλλάκια. Ἐνα χωρια-
τόπαιδο, ὁ Γιώργος ἐπήγαινε στὴ δουλειά του. Ἀκουσε

τὰ τζιτζίκια μέσα στὰ κλαδιὰ τῆς ἀγριοτριανταφυλλί-
τσας νὰ τοιτσιρίζουν καὶ ἐπεθύμησε νὰ πιάσῃ ἐν ἅπ'
αὐτά. Χώνει λοιπὸν ξέννοιαστα τὰ χέρια του μέσα στὰ
κλαδιὰ τῆς ἀγριοτριανταφυλλίτσας. «ὦχ ! ὁ καὶμένος
τί ἔπαθα !», φωνάζει ἀμέσως. «Ἄμυαλος ποὺ εἶμαι ;
Δὲν ἐσυλλογίσθηκα τ' ἀγκάθια τῆς ἀγριοτριανταφυλ-
λίτσας !»

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ
8. Ἀλφαβητάριο Παπαμιχαήλ*.

μάννα.
νάνι ! νάνι ! νινί !
παπί, πί ! πί ! πί ! παπί, νὰ μάννα, παπί ! νὰ
πίπα !

πίτα, νὰ μάννα, πίτα ! μὰ τί πίτα.
τόπι, τὸ τόπι, πό ! πό ! τόπι ! ἀπὸ τί ; τόπι
ἀπὸ πανί ! μάννα, τὸ τόπι ; νὰ το ! τί πατᾶ τὸ
παπί ; τὸ παπὶ πατᾶ τὸ τόπι.

ζῶα. τὰ ζῶα, ζῶο, τὸ ζῶο. νὰ τὸ ζῶο, νὰ
τὰ ζῶα ! τὰ ζῶα ; νὰ τὰ ζῶα μαζί.

ξύλα, τὰ ξύλα. τὸ ξύλο. θὰ πάω νὰ κόψω
ξύλα. θὰ κάνω ἓνα ξύλινο γεφύρι. γιὰ νὰ γίνῃ
τὸ γεφύρι, μερικὰ ξύλα θὰ πᾶνε ἴσια, ἄλλα θὰ
πᾶνε λοξά. Φέρε ξύλα νὰ ἀνάψω φωτιὰ νὰ
ψήσω τὸ ψάρι.

ἄμμουδιά, ἡ ἄμμουδιά. τί ὠραία ποὺ εἶναι ἡ
ἄμμουδιά τῆς θάλασσας !

τώρα ποὺ ἤρθε ἡ ἀνοιξη, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδερφός
μου θὰ πᾶμε σὲ ἄμμουδιά.

* Ε. Παπαμιχαήλ. Ἀλφαβητάριο, μέρ. Α', 1917.

ἐκεῖ θὰ παίξωμε, θὰ κάμωμε βαρκοῦλες ἀπὸ χαρτὶ νὰ τὶς βάλωμε σὲ νερό.

θὰ ἔρθουν μαζί μας καὶ ἄλλα πολλὰ παιδιὰ, θέλετε νὰ μάθωμε ποιὰ εἶναι τὰ παιδιὰ πού παίζουμε θὰ σᾶς τὰ πῶ...

θὰ σᾶς πῶ μὲ ποιὰ παιδιὰ παίζουμε· μὲ τὴ Θώμη, τὴ Ροδόπη, τὸν Ὅθωνα καὶ τὸ Βασιλάκη, τὰ ξαδέρφια μας.

ἡ Θώμη, ἡ Ροδόπη καὶ ἐγὼ κάνομε ψωμάκια ἀπὸ ἄμμο.

ὁ ἀδερφός μου, ὁ Ὅθωνας καὶ ὁ Βασιλάκης παίζουν τὸ κυνηγητό.

καμιά φορὰ ἡ Ροδόπη δὲν ἔρχεται, μὰ ποτὲ δὲ λείπουν οἱ φίλες μου, ἡ Κικὴ τοῦ Χωραφᾶ καὶ ἡ Τασούλα τοῦ Ψαρά.

τῆς Κικῆς τῆς ἀρέσει πολὺ ὁ χορός. Ἡ Τασούλα ξέρει νὰ κάνη ἀπὸ ἄμμο φούρνους.

9. ὙΑλφαβητάριο κράτους, 1919*.

(Τὸ ὙΑλφαβητάρι μὲ τὸν ἥλιο).

α !

λὰ λὰ λὰ λὰ λά.

γάλα ! γάλα !

ἔ, ἔλα ! ἔλα ! γάλα.

μή ! μή !

Ρήγα, Ρήγα ! ἔ Ρήγα ! μῆλα ! ἔλα !

ἡ γιαγιά.—ἡ γιαγιά ἔφερε μεγάλα ρόδια.

«ἐμένα, γιαγιά, ἕνα !»

—«ἐμένα ἕνα !»

* ὙΑναγνωστικά Κράτους. ὙΑλφαβητάριο, α' μέρ. Συντακτικὴ Ὑπιτροπή : Δ. Ὑνδρεάδης. Α. Δελμοῦζος, Π. Νιρβάνας, Ζ. Παπαγτωνίου, Μ. Τριανταφυλλίδης, Κ. Μαλέας, 1919.

—«σὲ μένα γιαγιά!»

—«ἀγάλια ἀγάλια» ἔλεγε ἡ γιαγιά μὲ γέλοια.

«ἓνα ρόδι, ἓνα φιλί.

νά, Ρήγα, ἓνα.

νά, Ρήγα, νά . . . »

ἡ γιαγιά ἔδινε ἓνα ρόδι γιὰ ἓνα φιλί.

* * *

κούκου. —«κούκου!» κούκου!» ἄκουσε ἡ Βάσω μιὰ φωνή. «κούκου!» φώναξε μιὰ φωνή πίσω ἀπὸ τὸ καλύβι.

ἡ Βάσω κίνησε νὰ πάη κατὰ τὸ καλύβι.
«κούκου!» ἄκουσε τότε μιὰ φωνή πίσω ἀπὸ τὴ συκιά.

ἡ Βάσω κίνησε τότε νὰ πάη κατὰ τὴ συκιά.
«κούκου!» ἀπὸ τὴ συκιά, «κούκου!» ἀπὸ τὸ καλύβι, ποῦ νὰ πάη ἡ Βάσω;

«κούκου! κούκου! ἔλᾱτε πιά! δὲ θὰ φᾱ-
με!» φώναξε ἡ μητέρα μέσα ἀπὸ τὸ καλύβι.
«κικιρίκου! κικιρίκου!» φώναξε τὸ κοκοράκι.
σὰ νὰ ἔλεγε: «μεσημέρι! μεσημέρι! ὥρα νὰ
φᾱμε!»

* * *

τὰ χελιδόνια. —ἔχετε γειά, ἔχετε γειά.

καιρός μας πιά νὰ πᾱμε.

μὴ μᾱς χαλᾱτε τὴ φωλιά!

τὴν ἄνοιξη, τὰ λουλούδια

ἔμεῖς θὰ φέρουμε ξανά.

ἔχετε γειά, καλὰ παιδιά,

μὴ μᾱς χαλᾱτε τὴ φωλιά!

Β'.

Πῶς διδάσκονται αἱ δίφθογγοι οἱ καὶ υἱ.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΗΣ

Ι. Παπαμάρκος.

οἰκία, κοιλία, ποιμήν, ροιά, τοῖχος, χοῖ-
ρος, κατοικῶ, ὅμοιος.

Ὁ κύων εἶναι ὅμοιος μὲ τὸν λύκον, οἱ
ἄετοὶ πετῶσιν πολὺ ὑψηλά. Ὀρφανὸν λέγεται
τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει γονεῖς.

Εἰς τὴν οἰκίαν μένει ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ
καὶ τὰ παιδιά των. Ἡ οἰκία ἔχει ὀροφήν,
πάτωμα, θύρας, καὶ θυρίδας. Εἰς τὰς θυρίδας
εἶναι καὶ ὕαλοι. Ἀπὸ τὰς θυρίδας ἐρχεται τὸ
φῶς τῆς ἡμέρας, ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀήρ.

2. Οἰκονόμου.

ποιμήν, ποιμένες, οἰκίαι, οἶνοι, χοῖροι, χοι-
ροστάσια, κακοί, καθαροί, φιλόπονοι, ἥσυχοι.
αἱ οἰκίαι ἔχουν τοίχους καὶ παράθυρα.
οἱ καρποὶ τῶν φοινίκων εἶναι γλυκεῖς.
οἱ ποιμένες ἔχουν πρόβατα, αἰγας, κύνας.

ἡ μυῖα, αἱ μυῖαι, ἡ ὀργυιά, αἱ ὀργυιαί.
ὁ υἱός, οἱ υἱοί, ἡ μητρυιά, αἱ μητρυιαί.
ἡ ἀγυιά, αἱ ἀγυιαί, τὰς ἀγυιάς.
αἱ μυῖαι ἔχουν ἐξ πόδας.

οἱ υἱοὶ τιμοῦν τοὺς γονεῖς.
ἡ ὀργυιὰ εἶναι μέτρον μήκους.
ἡ πόλις ἔχει ἀγυιάς, ἥτοι δρόμους.

3. Σακελλαρόπουλος.

πλοῖον, οἰκία, οἶνος, κάτοικος, κοιλία,
ναοί, καρποί, τοῖχος, ἄνθρωποι, χοῖρος, φοῖ-
νιξ, ἄνοιξις, ποιητής.

τὸ πλοῖον ἀναχωρεῖ σήμερον εἰς τὰς τρεῖς.
οἱ καλοὶ ἄνθρωποι εἶναι ἀγαπητοί.
οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τῶν χωρίων
εἶναι γεωργοί.

ὁ πλοίαρχος διοικεῖ τὸ πλοῖον.
ὁ πολὺς οἶνος προξενεῖ βλάβην.
τὴν ἄνοιξιν οἱ καταπράσινοι κῆποι εἶναι
πολὺ ὠραῖοι.

4. Βρατσάνος.

ἡ οἰκία, ὁ οἶκος, οἱ οἴκοι, ὁ οἶνος, ὁ
χοῖρος.

παχὺς χοῖρος, ὑψηλὸς τοῖχος, μεγάλοι
καὶ μικροὶ παῖδες, οἱ πατέρες ἀγαπῶσι τὰ
παιδιά.

μυῖα, ἡ μυῖα, υἱός, ὁ υἱός.
ἡ μυῖα, ἡ ὀργυιὰ, ἡ ἀλογόμυια.
ἡ μυῖα πετᾷ, αἱ μυῖαι πετῶσιν εἰς τὸν
ἄέρα.

5. Μακρυναῖος.

οἰκία, ἡ οἰκία, ῥοιὰ, κοιλία, χοῖροι, τοῖχοι.
μοιράζω, ὁδοί, ὑψηλοί, μάγοι, οἶνοι, κα-
τοικῶ.

οἰκία ὠραία. τοῖχοι ὑψηλοί. οἶνοι καθα-
ροί. χοῖροι ῥυπαροί, ὁδοὶ καθαροί.

υἱός, ὁ υἱός, οἱ υἱοί, μυῖα, ἀγυιά, ἡ ἀγυιά.
αἱ μυῖαι πετῶσι.
αἱ μυῖαι ἀγαπῶσι τὸ μέλι.
οἱ καλοὶ υἱοὶ ἀγαπῶσι μητέρα καὶ πατέρα.

6. Τὸ Κράτος 1910.

υἱός, μυῖα, ἀγυιά.
ὁ καλὸς υἱὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν
πατέρα. διατί; ἡ ἐλθωσιν ἔξω ἐπὶ τῆς
ἀγυιάς, διὰ νὰ κινηθῇ ὀλίγον ὁ πατήρ. κα-
τόπιν ὁ πατήρ ἡ καθίστη. ὁ υἱὸς θὰ διώξῃ
τὰς μυῖας διὰ νὰ μὴ κεντῶσι τὸν γέροντα.

οἰκία, κατοικῶ, ἀδελφοί, γάτοι, κῆποι,
ἀνθηροί.

κατοικῶ ἐντὸς μιᾶς μεγάλης οἰκίας, μαζὶ
μὲ ἐμὲ ζῶσιν ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ οἱ ἀδελφοί.

ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡμῶν ζῶσιν ἀκόμη δύο
γάτοι. διατί; ὀπίσω ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἦσαν ἄλ-
λοτε δύο ἀνθηροὶ κῆποι.

7. Τὸ Κράτος 1914.

μυῖα, υἱός ἀγυιά.

πέριξ τῶν φαγητῶν, ἐπάνω ἀπὸ τὰς
ἀγυιάς, μὴ συλλάβῃς, φύλαττε.

πολλάς μυίας ἔχομεν τὸ θέρος. ζῶσι μαζί μας. πετῶσι περίξ τῶν φαγητῶν μας. πετῶσι ἐπάνω ἀπὸ τὰς ἀγυιάς. μυίας μὴ συλλάβης ποτέ. φύλαττε τὰ φαγητὰ ἀπὸ τὰς μυίας, ἢ μυῖα κεντᾷ ὅπως ὁ κώνωψ.

ὁ καλὸς υἱὸς ὥς διώξη τὰς μυίας ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀπὸ τὴν μητέρα, ἀπὸ τὸν πάππον, ἀπὸ τὴν μάμμην.

οἰκία, τοῖχοι, κάτοικοι, ὄνοι, ἵπποι, χοῖροι, γάτοι, υἱοί.

νὰ μιὰ οἰκία, νὰ ἡ θύρα της, νὰ οἱ τοῖχοι της οἱ ὑψηλοί· κάτοικοι πολλοὶ θὰ ζῶσιν ἐντὸς τῆς οἰκίας. θὰ κατοικῇ ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ υἱοί των, οἱ ἀδελφοί των. ἔξω ὀλίγον τῆς οἰκίας, θὰ μένωσι τὰ ζῶα των. οἱ ὄνοι, οἱ ἵπποι, οἱ χοῖροι, τὰ βώδια.

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ

8. Παπαμιχαήλ.

τοῖχος, ὁ τοῖχος. νὰ ἓνας ψηλὸς τοῖχος. τὸν τοῖχο τὸν ἔκαμε ὁ πατέρας ἀπὸ μεγάλα λιθάρια.

γιὰ τὸν τοῖχο ἔφερα κι ἐγὼ μερικὰ λιθάρια.

ὅλοι οἱ τοῖχοι οἱ δικοί μας εἶναι ἀπὸ λιθάρια.